

1.

Het litteken op mijn onderarm van de ijzeren haak is het enige wat de herinnering nog enigszins levendig houdt. Al is het maar voor enkele seconden. Dan vervaagt alles weer en vraag ik me voor de zoveelste keer af of ik het toch niet allemaal gewoon gedroomd heb. Zelfs alles teruglezen wat ik eerder heb opgeschreven, helpt niet. Gisteravond was de eerste keer dat ik niet voor het raam heb staan kijken. De eerste keer dat ik het niet open heb laten staan. Voor hem. Voor wie? Ik weet niet eens meer zeker hoe hij eruitzag.

Eavan liet de lucht zo hard uit haar longen ontsnappen dat de pagina van het dagboek bijna terugvloog. Ze nam nog een slok koffie, maar de zakjes met poeder haalden het bij lange na niet bij een latte thuis. De laatste *cervanna* die ze onderweg tegengekomen waren, had in iets gehandeld dat verdacht veel op koffie leek, maar uiteindelijk een poedertje tegen aambeien bleek te zijn. Ook best handig als je zo lang in je stoel zat om een dagboek en routes te bestuderen dat je kont er pijn van ging doen, maar het ergerde haar dat ze er haar laatste repen chocolade voor had verruild. Die waren toch al veel sneller opgegaan dan haar lief was. De leider van de betreffende *cervanna* – een algemeen bekende term voor door de ruimte reizende groepen handelaren – had haar of niet goed begrepen, of grandioos beduvelde. Aan de zakvertaler kon het in ieder geval niet liggen, die was uitvoerig getest en geüpdatet voor ze waren vertrokken.

Met haar wijs- en middelvinger streek Eavan over de laat-

ste pagina. Het papier was vergeeld, maar het nette handschrift was nog goed te lezen.

‘Ef?’

Eavan draaide zich half om in haar stoel bij het horen van Chris’ stem. Hij droeg een frons met zich mee, die de huid van zijn voorhoofd in twee golvende rimpels omlaag trok. En toch krulden de uiteinden ervan boven zijn ogen op een aantrekkelijke manier een heel klein beetje omhoog. Eavan wist even niet of ze zich zorgen moest maken of moest glimlachen.

‘We moeten een omweg maken,’ zei hij.

‘Waarom?’

‘De radar geeft een meteorietenregen aan. Geen al te grote, maar ik wil toch het zekere voor het onzekere nemen.’

Voor een kort moment liet Eavan zich afleiden door de geaaltrekken van haar collega en beste vriend. Met zijn brillette op leek hij altijd een beetje een nerd en hoewel ze dat schattig vond, had ze altijd het gevoel dat de intelligentie in zijn ogen pas echt goed te zien was op het moment dat hij zijn contactlenzen in had. Om nog maar te zwijgen van de manier waarop zijn ogen, die de intense kleur van koffiebonen hadden, tot leven kwamen zonder bril.

O, koffie...

Ze knikte en produceerde alsnog de glimlach die ze achter had gehouden.

Chris keek van haar weg naar het dagboek onder haar hand en wees ernaar. ‘Nog iets nieuws ontdekt?’

‘Nee. Ik word er een beetje droevig van steeds als ik het weer lees. Die allerlaatste zinnen.’ Ze trok lichtjes met de nagel van haar duim over de naad tussen de pagina’s. ‘Het is zo triest dat ze hem vergeten is, alles vergeten is. Ik heb gehoord dat ze een week nadat ze deze laatste zinnen heeft geschreven niet eens meer zijn naam wist.’

‘Mag ik je eraan herinneren dat we tot op de dag van vandaag niet eens voor de volle honderd procent zeker weten of dat hele verhaal wel echt gebeurd is?’ merkte Chris op.

Eavan trok haar neus op. ‘Dat zou betekenen dat mijn betbet-en-nog-veel-meer-betovergrootmoeder compleet gestoord was en dat weiger ik te geloven.’ Ze keek haar vriend met één oog half dichtgeknepen aan.

Het officiële doel van deze expeditie was een nieuwe planeet ontdekken, ver weg van hun zonnestelsel. Eavan had echter haar eigen bijbedoelingen. Ze was er heilig van overtuigd dat de planeet waar ze naar op zoek waren dezelfde planeet was als waar haar voorouder, wiens dagboek de laatste tijd aan Eavan vastgelijmd zat, beweerde ooit terecht te zijn gekomen toen ze nog een jong meisje was. Tegenwoordig waren er tal van harde bewijzen dat de Aarde sinds haar ontstaan al vele malen in contact was gekomen met buitenaards leven. In hun moderne tijd, waarin ze handeldreven met bewoners van verschillende andere planeten, was het niet eens meer zo ondenkbaar dat haar voorouder op de een of andere manier op een nog onbekende planeet was geweest met haar twee broers.

‘Ik wil bewijzen dat ze de waarheid sprak,’ zei Eavan, ‘dat alles wat ze in haar dagboek heeft opgeschreven echt is gebeurd. Dat *hij* echt heeft bestaan, misschien zelfs nog steeds bestaat, aangezien hij nooit ouder werd.’

Chris nam een korte ademteug, alsof hij zijn woorden voorzichtig wilde kiezen. ‘Ef, ik ben met je meegegaan op deze reis, omdat ik samen met jou die planeet wil ontdekken. Ik weet hoe graag je dat hele verhaal wilt bewijzen. Het is alleen zo...’

‘Zo wat?’ Het kwam er agressiever uit dan Eavan had gewild, maar Chris kon haar soms het bloed onder de nagels vandaan halen met zijn eeuwige nuchterheid en negativiteit.

‘Vergezocht,’ besloot hij, terwijl zijn blik van haar weg-dwarrelde. ‘Met name dingen als elfenstof.’

Eavan schokschouderde, alsof ze zijn negatieve gedachten van zich af wilde schudden. ‘Ze was nog jong. Misschien zag zij dingen heel anders dan dat ze in feite waren. Elfenstof kan net zo goed een of ander energiespoor zijn geweest van een ruimteschip of iets dergelijks. Het is ...’ De woorden stokten in haar keel toen ze zijn hand op haar schouder voelde, die daar zachtjes in kneep. Toen ze naar hem opkeek, glimlachte hij warm en bijna verontschuldigend.

‘Ik wil je ook niet ontmoedigen, Ef, maar ik wil ook niet dat je te veel hoopt. Zelfs als dit DE planeet is, wie zegt dan dat de bewoners met wie jouw voorouder contact heeft gehad nog in leven zijn? Het is zo lang geleden.’

‘Ik weet het,’ verzuchtte ze. ‘Maar het zou voor mij al een genoegdoening zijn om die verhalen te kunnen bewijzen. Te kunnen bewijzen dat ze *niet* gek was.’

Zijn hand gleed van haar schouder en verdween in zijn broekzak. ‘Het is hoe dan ook al een avontuur op zich.’ Zijn glimlach werd breder, jongensachtig.

Eavan knikte met een schaapachtige grijns. ‘Ga jij nou maar de koers aanpassen, voordat we straks botsraketje gaan spelen.’

‘Aye, aye, kapitein.’ Chris salueerde spottend en ging terug naar de cockpit.

Eavan richtte haar aandacht weer op het dagboek. Ze legde het verschoten leeslint dat in het boek vastzat over de naad en maakte het dagboek voorzichtig dicht.

Na jaren hard werk waren ze nu op weg naar een planeet die misschien niet eens bestond. Het enige bewijsmateriaal en aanknopingspunt dat ze hadden, was dit dagboek. Een dagboek dat al generaties lang in het bezit van haar familie was en dat was uitgegroeid tot een verhaal dat wereldwijd

bekend en geliefd was, over een land waar magie nog leefde,
waar elfenstof je kon laten vliegen en waar kinderen altijd
kinderen bleven.